

Petak je. Toplo, sunčano, rujansko, splitsko popodne. Vruće nam je dok po naša tri vozila preslagujemo ruksake, gojze, kese i kesice, torbe i torbice, spizu, vodu i okrepljujuće napitke, štapove, šatore, karimate, ... imate sliku, vjerovatno i sami znate.

I ne vjerujemo da ćemo još noćas šatore dizati i u njima se pokušati ugrijati na nekim sitnim minusima koji se u planini u ovo vrijeme već skupljaju. U Bosnu ćemo. Nije nas još nikad razočarala. Al ovaj put nam je cilj baš opet nekako poseban. Zaputili smo se ni manje ni više nego na slavljenički uspon, na godišnjicu. Bosna slavi 120 godina organiziranog planinarenja. Ne čudi zato da je naš cilj Maglić, sa svojih 2386 mnm najviši vrh Bosne i Hercegovine.

Ima puta pred nama pa ćemo polako. Autoput, Vrgorac, kavica. Hoćemo li preko granice u Crvenom grmu ili Orahu? Totalno iskvareni mogućnošću izbora!

Vozimo se dugo, dugo, dugo ... Mrak pada, ceste su krivudave i vijugave. Vozači naprežu oči, a suvozači mijenjaju glazbu. Vrtoglavom brzinom izmjenjuju se različite radijske frekvencije, a mi se zabavljamo nesvakidašnjim melodijama i stihovima. Odužila se vožnja pa na završni dio puta do Prijevoja, našeg večerašnjeg odredišta, stižemo u mrklu, mrklu noć, gotovo ponoć. Nalazimo se na području nacionalnog parka Sutjeska. Skretanjem s glavne ceste počinje uspon uz sami rub prašume Peručica do kampa koji je planiran na 1660 mnm. Put je makadamski i traje i traje i traje pa, dok se vozači bore s izazovima koji pruža svaki novi kamen, grba ili rupa, oči suvozača lutaju od polusna do gorostasnih i stamenih stabala Peručice koja stražare uz put.

Stigli. Hladno je. U ostalim šatorima već se drušvo uglavnom umirilo. Samo se još koja grupica veseljaka grije pjesmom, vatrom i ostalim raspoloživim rekvizitima. Pod zlatnim zvjezdanim vezom na tamnoj podlozi bosanskoga neba podigli smo šatore. Na „najnestrmijem“ terenu kojega su naše noge i ruke uspjele napipati i čeone osvijetliti. Noć je bila mrzla i besana, a mi malo klizili, malo se gusjenica stilom opet vraćali u prvotni položaj. Šatori su nas zato lako i rano ispljunuli van u dan, u sjenu Maglića iza kojega se sunce još neko vrijeme namjeravalo skrivati. Promrzlih nogu koje su se teško prilagođavale gozama, mišića koji su se opirali i samoj pomisli na uspon ali, sasvim uobičajeno, u odjeći i opremi cijelog spektra boja, lagano smo cupkali, ogledali se, čekali da domaćini povedu. Odlučeno je da će naša mala, jedanaestočlana ekipa doprinijeti svečarskom usponu na Maglić na obje planirane staze. Opkolit ćemo ga sa svih strana. Zbog nedostatka opreme dvojicu ćemo poslati tzv. lakšom, ali i dužom stazom, tj. onom koja se na vrh penje sa sjeveroistočne strane, a nas devetoro ćemo težom tzv. alpinističkom koja vrhu prilazi sa zapadne strane. Navukli pojaseve, namjestili kacige. Još uvijek hladnih nogu

i krutih, bezvoljnih mišića sad smo već napeti i u iščekivanju. Kakva li je to staza!? Na težoj stazi znatno je manje planinara, nekih četrdesetak, a čujemo da će iz suprotnoga pravca stići još najmanje pet do šest puta toliko. Mi smo spremni. Je li spreman i Maglić?

Staza odmah kreće strmo i strminu zadržava cijelim putem. Zemlja, trava, pokoji kamen. Vodiči su pažljivi i puni uputstava za prelazak kamenitijeg, krušljivog dijela koji je pred nama. No, kamenje govori više od riječi. Pod gozama čela kolone već su se počeli odronjavati prvi primjerci ali upozorenja na leteće kamenje tek se sramežljivo uzvikuju. Mi smo nekako najbučniji. Kad leti kamen nema šaputanja. Volimo što su nam kacige na glavi. Približili smo se i

sajli, ili onome što je od nje ostalo. Osiguravamo se, čini mi se reda radi, na svega nekoliko metara uskoga puteljka koji zaista nezgodno obrubljuje prazninu koja se pod njim nalazi. Još je nekoliko takvih mjesta ali hvatišta u kamenu je dovoljno pa osobitog razloga za brigu i nema. Pa onda još malo veranja kroz kamen, nekoliko metara travnatog obronka i evo ga, vrh. Još jedan fantastičan vidik u kojem su sati i sati zemljopisa i orijentacije sažeti u svega nekoliko trenutaka. Sve je na dlanu: Zelengora na sjeverozapadu, Volujak i Bioč na jugu i jugoistoku, u daljini se naslučuje i Durmitor. I još svašta nešto ali još sam neznalica. Elemente povijesti pridodaje pogled na kanjon Sutjeske te spomen ploča s likom maršala Tita. Baš tu smo našli najbolji zaklon od vjetra pa se udobno smjestili za okrijepiti tijelo sad kad je duša već došla na svoje i srce je na mjestu.

Na vrh smo stigli prije ekipe koja se penje sa sjeveroistočne strane, s Dernečišta. Čekamo naš dvojac da nam se pridruži na zajedničkoj slici ali ... hoćemo li ih prepoznati, hoćemo li ih naći?! Iz smjera istoka prema vrhu se penje beskrajna kolona sitnih, raznobojnih figurica. Kao lego kockice u pokretu preko žučkaste, travnate padine.

Na vrhu postaje tijesno. Poznata lica, nepoznata lica, upoznavanje, slikanje, izložba zastava. Maglić se šareni, Maglić se veseli. Iako društvo koje pristiže nije nimalo bijesno na vrhu ipak

postaje malo tijesno. Velikodušno ustupamo svoj kvadrat vrha novopridošlima i krećemo nizbrdo.

Kako bi dan bio što ispunjeniji, uspomena što ljepša, umor što veći, koljena što klecavija, apetit što bolji, san što dublji ... plan je vratiti se drugim, duljim putem. Pa zato prelazimo s bosanskog na crnogorski Maglič, cijela dva metra viši, a uskoro putokaz najavljuje i 2 sata spuštanja u dolinu do Trnovačkog jezera. Vidjeli smo ga s vrha. Činilo se lijepim. Potcijenili smo ga. Lijepo ne može biti izraz za tamno plavo jezero srcolikoga oblika obrubljenoga svijetlijim nijansama uzobalnoga kamenitog pličaka. Srce planine koje pulsira ljeskajući se pod svjetlošću ove

fantastične pozornice. Eto takvo se pojavilo pred nama kad se pogled otvorio u stjenovitom prolazu kroz koji počinje strmo kotrljanje do jezera. Moćno šarmantno, savršeno nesavršeno. Voda mu je čista, bistra i rehabilitirajuće hladna. Težina cjelodnevnog pješaćenja koja se koncentrirala u gozama sad polako nestaje dok noge brčkaju po mulju, a hladna voda zamrzava umor, pakira ga i baca na dno jezera.

Još dva sata hoda čekaju nas do zatvaranja ove kružne ture i povratka do našeg šatorskog naselja. Kroz šumu, preko livade, ravno, nizbrdo, uzbrdo, pored visokih litica iznad Suhe jezerine, pokraj srušenih stabala, katuna, pa u sami sumrak stigli do svoga dvorišta. Na ognjištu

se rasplamsala vesela vatra koja je, osim vrhunskog ugođaja, obećavala i malo topline jer je odlaskom sunca temperatura počela padati. U stvari, temperatura je samo tresnula. Bilo je sad je vidiš, sad je ne vidiš. A recept za održavanje topline u šatorima ponudio nam je naš Master Chef Googly koji nam je priredio ukusan fantastični "fast" fažol (FFF).

Uz red pjesme, red fažola, red tekućine došla nam nekako i volja za horizontalom. Povukli se u svoje tankozidne odaje i ... terapija je djelovala, zaspali. Pa se i probudili vidno zadovoljniji nego proteklu noć.

Nedjelja je. U planu je samo povratak kući ali sve laganini. Jutro je počelo druženjem i kavicom

s kolegama planinarima iz BiH koji ostaju penjati obližnji Volujak. Na onom grbavom makadamskom putu zastajemo na vidikovcu pogledati slap Skakavac u samom srcu Peručice.

Foto: Slađana Marinov i Denis Vranješ